

i Landsthinget, vedtagen ved anden Behandling i en større Udstrækning, nemlig saaledes, at den kunde anvendes baade i Fredstid og Krigstid. Jeg tror nu vel, at denne Straf vil være meget virksom i Fredstid, men da den blev udstemt ved tredje Behandling i Landsthinget som Straf i Fredstid og heller ikke blev vedtaget i Folkethinget, tror jeg, uagtet jeg anser den for nyttig og gavnlig, ikke, at det kan nytte forsaavidt at insistere paa den, men for Krigstid vil jeg anse det som meget humant at indføre denne Straf. Naar vi se hen til den Meniges Stilling, er det jo saaledes, at han ikke kan unddrage sig sin Bærnepligt. Han kan sige i Forveien: jeg er feig, jeg kan ikke gjøre min Pligt — han kan alligevel ikke unddrage sig fra at gaa i Ilden; naar han da svigter, maa han efter Bestemmelsen her underkastes en meget alvorlig Straf. Der er rigtignok en Paragraf — jeg husker ikke hvilken — som tilføjer, at for saa vidt en Mand, der er under Eiltale for Feighed, faar Leilighed til, inden Krigsretsdommen falder, at afgive Bevis paa Mød, kan hans Straf formildes eller endog eftergives; men det vil være et sjældent Tilfælde, hvor en Menig kan benytte denne Leilighed, thi naar han er under Eiltale for Feighed, vil han efter al Sandsynlighed være i Varetagsarrest. Derfor man derimod har Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, vil han, naar Krigsretsdommen er falden, og han har udstaaet den kortvarige Fængselsstraf — formodentlig Vand og Brød — komme til Tjeneste igjen og faar da Leilighed til at kunne erhverve sig sin Ære igjen. Jeg er ganske enig i, hvad der i 1872 blev vedtaget af Folkethinget, at denne Straf burde udstrækkes til tillige at omfatte Rønningsforseelser og alle de Forseelser, der gaa ud paa overhoved taget at unddrage sig sin Pligt i Krigstid. Det er altsaa et Punkt, som jeg tillader mig at henstille til Thingets Overveelse, om det ikke vilde være humant at indføre Nedsættelse i de Meniges anden Klasse for Krigstid. — Det er de to væsentligste Bemærkninger, jeg har at gjøre, og jeg beklager at vide, at jeg i den Henseende er i væsentlig Uoverensstemmelse med den høitærede Minister; en nærmere Overveelse vil maaske føre til, at man kunde komme hinanden nærmere. Jeg skal ikke berøre Detailler, men kun holde mig til en eneste Paragraf, nemlig § 121 i det Forslag, som er kommet til os fra Folkethinget. Den gaar ud paa, at „den, som forfæltig eller af Mangel paa pligtfuldlig Afgvaagtenhed undlader at vise sin

Overmand, naar denne er i Uniform, de befalede Tegn paa Ærbødighed, straffes med Fængsel i første Grad“. Denne Paragraf maa jeg, ligesom den høitærede Forsvarsminister, meget indstændig anmode Thinget om at forandre saaledes, at disse Ord: „naar han er i Uniform“ gaa ud. De hjemle jo ligefrem enhver Menig Met til, naar han passerer sin Førefatte og kender ham, at lade være at vise ham Ærbødighedstegn, og det vil føre til meget slette Resultater; det er ikke let at sige, hvad det kan føre til. Det er en Befræbelse efter at indføre disse, om jeg saa maa sige, sygelige Eghedsghensyn i Ærmeen, hvor de slet ikke høre hjemme; de ere aldeles sridende mod Hærens Besen. Det almindelige Memestueværld berøres aldeles ikke ved, at Eghedsghensynet sættes til Side, hvor det er nødvendigt at sætte det til Side. — Med Hensyn til Forholdene ombord i Skibene skal jeg kun tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Paa Flaaden, ombord i Skibene er man i visse Henseender heldigere stillet end ved Hæren. Mandtabet er bestandig i Kaserne; om man vil, kunde man næsten sige, at det altid har Kasernearrest. Dertil kommer, at det ikke er udsat for mange Fristelser, og endelig kommer dertil, at det altid der har Befalingsmændene lige ved Siden af sig, og man er der temmelig rigt udstyret med Befalingsmænd i Forhold til, hvad Tilfældet er ved Hæren. Jeg tror derfor ogsaa, at der i det Hele taget differs faa Straffe ombord i Skibene, og det er ganske naturligt; men det er ogsaa ganske vist, at de Straffe, som ere foreskrevne her, kunne være meget vanskelige at udføre paa Skibene, og der er jeg ganske enig med den ærede foregaaende Taler i, at Arreststraf kan være meget barbarisk ombord paa Skibene. Bøtestraffen er mindre slem, den er vist absolut nødvendig, og jeg vil tro, at den er nødvendig i større Omfang, end der er onitalt her. Men ved Siden af, at jeg indrømmer dette, kan jeg ikke negte, at den Straf tiltaler mig ikke, og jeg vilde ønske, at vi kunde undgaa, at den bliver overført til Hæren. Jeg tror nok, jeg vil foretrække Bindestraffen ved Hæren fremfor Bøtestraffen. Men jeg skal, uden at jeg paa nogen Maade vil optræde som Talsmand for legemlig Lugt, ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at den er optagen i et tidligere Lovforslag af den høitærede Minister, fordi Landsthinget havde faaet den indsat her, og jeg tror, det virkelig var af Humanitetshensyn, idet man gif ud fra, at i de varme Klimaer var det næsten barbarisk at anvende